

Ευσπλαχνία – Η Υπόθεση του Τριωδίου

του Πρωτοπρεσβύτερου π. Παντελεήμονα Κρούσκου, Θεολόγου

Οι μέρες οι οποίες αφήσαμε πίσω μας, πέρασαν για να μας προετοιμάσουν γι αυτήν την είσοδο και ιδίως οι Κυριακές με τις περίφημες και φοβερά παραστατικές παραβολές του Τελώνη και Φαρισαίου, του Ασώτου, της Κρίσης δεν ήταν παρά μόνον μία πρόγευση και ορθότερα μια έμφανση, οδοδείκτες φτωχεινοί πού δείχνουν προς αυτήν ακριβώς την Κυριακή, την Κυριακή της ευσπλαχνίας, της αγάπης, της συγχώρησης, της μεγάλης εισόδου στο μυστήριο της μετανοίας.

Ουσιαστικά οι τέσσερις αυτές Κυριακές προετοιμασίας μας πριν την Σαρακοστή, έχουν το ένα και το αυτό νόημα: τη σταδιακή μας μύηση στην **ευσπλαχνία**.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη γνησιότητας ορθοδοξίας από την ευσπλαχνία. Ο Κύριος είπε: Να είστε σπλαχνικοί, γιατί ο Ουράνιος Πατέρας σας είναι σπλαχνικός. Η ευσπλαχνία είναι η αληθινή νηστεία, είναι το νόημα και το κέντρο της τεσσαρακοστής. Χωρίς σπλάχνα αγάπης χανόμαστε στο αχανές της νηστείας πέλαγος.

Άσπλαχνος ο Φαρισαίος μπροστά στον τελώνη και τους άλλους, εγωκεντρικός, αυτοαναφερόμενος, προδικάζει την τύχη όλων των αμαρτωλών. Άσπλαχνος και σκανδαλισμένος και ο πρεσβύτερος υιός της παραβολής του Ασώτου, απέναντι στον ίδιο τον αδελφό του, τον πρώην νεκρό και χαμένο, δεν θέλει να αποδεχθεί την αγάπη του πατέρα προς το χαμένο του παιδί. Άσπλαχνοι οι εξ ευωνύμων της παραβολής της Κρίσης καταλογίζουν στους πεινασμένους, στους διψώντες, τους ξένους, τους γυμνούς, τους ασθενείς, τους φυλακισμένους δίκαια καταδίκη στην πενία και την ανέχεια για τις πιθανές αμαρτίες τους και τους καταδικάζουν στο περιθώριο της αδιαφορίας και της εκδίκησης. Άσπλαχνοι όσοι δεν συγχωρούν και μνησικακούν και δεν υπακούουν στις ευαγγελικές εντολές, με τις οποίες λαμπροφορεί αυτή εδώ η Κυριακή της Συγχώρησης.

Πρωταγωνιστές λοιπόν αυτής της περιόδου που πέρασε ήταν οι άσπλαχνοι, ως αρνητικά παραδείγματα προς αποφυγή, αλλά ίσως και ως σημεία αναγνώρισης του εαυτού μας!

Το Τριώδιο μας φέρνει προ τρομακτικών ευθυνών, μας αποκαλύπτει και μας ξεγυμνώνει για την πιθανή ασπλαχνία μας, την αποξένωση μας από το πραγματικό νόημα της αγάπης που είναι η συγχώρηση: να χωράμε ο ένας τον άλλο και όλοι μαζί τους πάντες στην μεγάλη οικογένεια, η οποία λέγεται εκκλησία του κόσμου. Η συγχώρηση είναι ένα απαραίτητο είδος γεωμέτρησης του πνευματικού μας κόσμου. «Ουδείς αγεωμέτρητος εισίτω»! Αν δεν συγχωρείς μην προχωρείς. Το Πάσχα κατάκτάται μόνο από τους εύσπλαχνους, από αυτούς που ζηλώνουν τον Πατέρα τους τον Ουράνιο, στην μακροθυμία, την δεκτικότητα, την αγκαλιά την μεγάλη, την συγκατάβαση.

11 Μαρτίου 2019
Πηγή : Η Πεντηκοστή